

140406 5e söndagen i fastan, tredje årgången Johan Svedberg

Psalmer – 28, 670, 717, 358, 231

På 70- och 80-talen kunde det mitt i en stor folksamling eller mitt på en fotbollsläktare stå en man som plötsligt vecklar upp ett plakat. Plakatet håller han över sitt huvud och visar upp det. På plakatet står det J3:16, det är Johannesevangeliet 3 kapitlet och 16:e versen – *Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.*

Så många som möjligt ska kunna se det.

Det här är ord som håller, som man kan leva på.

Det är mannens ord. De har hjälpt honom att stå där han står. Orden ger honom hopp, är hans ljus i mörkret. Ger honom mening.

Och den meningen vill han ge vidare.

(Ta ned skylten)

En man i sina bästa år. Som har jobbat och stretat. Haft omsorg om de sina. Han har älskat, vårdat, stöttat. Han har uppmuntrat, skyddat, tröstat.

Han har gjort mot andra som han velat att andra skulle ha gjort mot honom.

Han har sett sin nästa. Han har ställt upp för andra. Han har gjort sin plikt.

Hans liv är bra.

Men det tär på honom. Eller, livet han lever tär på andra. Det tär på hela skapelsen.

På senare tid har mörkret i tillvaron blivit alltmer påträngande för honom. Han kan inte undvika att se all ondska. Han kan inte undvika att se det som sker på gatorna runt omkring honom. Allt gott till trots så är det lidandet och svårigheterna som gnager i honom.

Och han vet att han är en del av det. Hela hans liv är innäslat i världens rörelser. Så fort han tar en banan tänker han på giftet som förstör odlarnas liv.

Var ska han stå, vad ska han göra?

Han önskar många gånger att han fick göra som Nikodemos, sitta ensam med Jesus för att fråga. Ha en egen tid för att få begripa, för att få ställa frågorna och få stöd.

Men Jesus skulle nog göra likadant igen. Vara tuff och säga – om ni inte tror när jag talar om det jordiska, hur skall ni då kunna tro när jag talar till er om det himmelska?

Och så skulle han tala om sig själv, Jesus. Om sitt liv, han skulle vittna.

Men mest skulle nog Jesus tala om ljuset och mörkret.

Han skulle nog säga – Vi har mörkret omkring oss. Det blir vi aldrig av med. Det är en del av skapelsen, det är en del av världen. Det är en del av vårt år, vårt dygn, vår tillvaro. Mörkret är till och med en del av oss. En del av oss leva hela livet i mörker. Livet ÄR också mörker. Gud ÄR också mörker.

Och mycket gott händer i mörkret.

Men mycket obegripligt händer där också. Som är fördolt. Som skrämmer och som begränsar. Och ibland dras ni in i det, som i omöjliga krafter. Ni gör saker som ni inte vill, ni finns i sammanhang som ni inte vill dela, ni blir redskap för andras vilja, ni gör ont mot andra fast ni inte vill. Då är det mörka ogenomträngligt, oförståeligt.

Precis - säger mannen – där blir vi andra än de du sagt att vi är skapta till. Och detta finns mitt ibland oss. Mitt i vår vardag. Detta svåra, detta onda i mörkret. Och jag vet snart inte hur jag ska stå ut.

Kristus - Jag är ljuset i mörkret. När ni är i mörkret är jag med. Jag är också i mörkret. Tro på mig. Det jag säger är sant. Jag är ljuset i mörkret.

Och jag är där av kärlek.

Mörkret blir du aldrig av med. Det är ständigt en del av ditt liv. Mörkret är både med dig och mot dig i livet.

Kom ihåg att jag är med dig. Och jag är ditt ljus i mörkret.

Tro på mig, det jag säger är sant och kom ihåg att jag är med dig i ditt mörker av kärlek.

Jesu ord ringer i huvudet på mannen.

- Så är det, jag är inte förlorad. Ingen av oss är förlorad i våra livs olika mörker. Guds kärlek bär oss och Guds kärlek efterskänker skulden vi bär på.

Mannen vecklar upp sitt plakat igen, och gör det synligt för många.

Citera Joh 3:16